

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 236.

Femte Session.

71de Møde.

Lørdagen den 21de Januar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Der er endnu en Overveelse, som ogsaa maa komme under Betragtning. De Gjenstande, som nu anskaffes — det være sig, at de henligge i Klæde, eller at de forfærdiges til Munderinger og henhænge i den Skikkelse, — skulle ikke blive hængende der ubrugte. Den ærede Minister har selv erklæret, at der skal indtræde en Rotation, hvorved et vist Antal Klædningsstykker af den hele Beholdning skal udtømmes til det aarlige Forbrug, og atter nye anskaffes til Beholdning; men, naar man undersøger det Antal af Uniformer af forskjellig Art, som skulle anskaffes og have i Behold i det Hele, det være som Klædningsstykker eller som Klæde, saa vilde der, forsaavidt vi have kunnet udregne efter de Meddelelser, der ere givne os, være Klædningsstykker eller Klædeforter, som ville komme til at henligge 9 à 10 Aar, inden de vilde komme i Brug. Med Hensyn saaledes til de Klædningsstykker, der anskaffes, kan jeg med den Fredsstyrke, som i Almindelighed have, og den Varighed, som i Almindelighed tillægges en Baabenstraffe, ikke indsee bedre, end at der navnlig af de 36 eller 37,000 Baabenkjoler, som da maatte være tilstede i det Hele, vil være endeel, som vilde komme til at hænge mellem 9 à 10 Aar, inden de komme til at bruges. Dette kan umuligt være et godt System, og det er et System, som man ikke bør gaae ind paa. — Vi komme derfor ikke til at bringe denne Sag til alvorlig Overveelse, forinden den bliver lagt frem for os i sin Heelhed og betragtet fra de forskjellige Synspuncter. Det har saaledes, da denne

Sag laa for her forrige Gang, været omtalt, at den kunde i denne Skikkelse have været bragt frem som et Lovforslag for Rigsdagen, og det havde været den Bet., hvor vi havde naaet det heldigste Resultat. Lader os antage, at Thinget var kommet til den Erkjendelse: Det kan ikke hjælpe os ved en Krigs Udbrud, navnlig ved et muligt Angreb paa Sjælland, at vi have hængende 12,900 Uniformer; thi vi skulle kunne have enhver Mand, som er værnepligtig, istand til strax at møde beklædt, — og lader os fremdeles antage, at vi havde givet en Lov, som havde paalagt dette, saa havde vi jo gjort et meget større Skridt og noget langt Fuldstandigere end det, som her er forlangt. Her er forlangt — det komme vi altid tilbage til — for Meget efter det Planmæssige og for Lidet efter det Hensigtsmæssige. Man maa vel lægge Mærke til, at Planen er begrændset ikke alene ved de Bestemmelser, som angaae, hvilke Tropper der skal bruges, og hvilke Gjenstande der behøves til disse Tropper, men at den ogsaa ved det kongelige Rescript, som gjorde den til Plan for Hæren, er begrændset ved en Udtalelse med Hensyn til Pengedgifterne, idet den høifallige Kong Christian den Ottende siger: „Saagjerne Vi end havde holdt Armeen begrændset indenfor denne af Os angivne Sum 2,250,000 Rbd.“ osv. — hvorefter forklæres, hvorfor — „saa see Vi Os dog nødsaget til at udvide Summen til 2,450,000 Rbd.“ Jeg anfører dette, for at vise, hvormeget det ved Planens Udfærdigelse har været erkjendt, at Pengebegrændsningen er vigtig, og at indenfor den maa de øvrige Foranstaltninger træffes. Denne Pengebegrændsning har ikke holdt Stik, det er Noget, vi Alle vide; vi have derfor ind-